

ДО Ц[ЕЛІНИ] Ж[УРОВСЬКОЇ]

Jak pająk sam ze siebie srebrne nici snuje
I w misternej tkaniny układa je sploty,
Tak serce me tę powieść usnuło z tęsknoty,
Z tego, co cierpię skrycie, czym żyję, co czuję.

Ja nie chcę być pająkiem, swych marzeń tkaniną
Nie chcę łowić twych uczuć i twego wejrzenia;
Rozłączył nas wał życia, niech więc te marzenia
Zaklęte w słowa żyją, z chorym sercem giną.

Tak muszla, gdy w jej wnętrze cstry kamyk
Zamyka się, w swe ciało wciska grot raniący,
Najlepsze swoje soki wkoło niego sączy,
Aż zginie, lecz z niej perła na twej szyi świeci¹.

¹ Як павук сам з себе снує срібні нитки
І в майстерне мереживо укладає їхнє сплетіння,
Так серце моє цей вірш виплело з журби,
З того, чим страждаю таємно, чим живу, що почуваю.

Я не хочу бути павуком, своїх мрій плетінням
Не хочу ловити твоїх почуттів і твого погляду;
Нас розлучив вал життя, отже, нехай ці мрії,
Закляті в слова, живуть, з хворим серцем гинуть.

Так черепашка, коли в її нутрі гострий камінець
Закривають, в своє тільце втискає вістря, що раниць,
Найкращі свої соки навколо нього сочить,
Аж поки не загине, та з неї перла на твоїй шиї світять
(польськ.).— Ред.